

LA TUIES

—Noia, no sé què ho fa, però tot ho veig doble!

—Quina sort que tens!...

LA RETAGUARDIA

MARZO 1984

ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

... nuestro programa ...

RUFASTA CUENTA ELOCUENTE COMO, POR SU BUENA FE, A UNA CHICA LE ROBARON AL CINE TODO EL CALE

En el juzgado de guar-
[dia
compareció una menor
que vende pescado fresco
en el mercado del Clot,
y con aire contristado
al oficial denunció
haber sido en el cinema
robada por un ladrón.
—Verá—dijo la mucha-
[cha,
ya verá cómo ha ocurrido.
Al salir yo de la plaza
ya listo mi cometido,
me marché al "Frégoli"
[un rato
a admirar a Valentino,
cuando se posó una mano
sobre mi falda, con tino.
Debajo de ella llevaba
la bolsa de las pesetas,
que había hecho en la
[plaza
de llusos y sardinetas.
La mano, siempre atrevi-
[da
empezó a hacerme cosqui-
[llas,
recorriéndome la espalda
debajo de las costillas.
El dueño de aquella mano
era un apuesto galán
de aquellos que, con fre-
[cuencia,
las toman, si es que las
[dan.
Y ya no ví más película
y en la dulce obscuridad,
los dos nos entretuvimos
con gran familiaridad.
Cuando, gozosa y alegre,
ví acabar la maniobra,
seguían aún proyectando
una parte de la obra.
Mas, cuando se hizo la
[luz
y salió el "Ha terminado"
observé que mi vecino,
se las había guillado.
Y entonces ¡triste sorpre-
[sa!
ví que me había quitado
todo cuanto yo en la bol-
[sa
conservaba bien guarda-
[do.

Las señas del bribón ese,
son: cabello ensortijado
moreno, bien parecido,
lleva un vestido rayado,
un sombrero flexible,
un bastón de caña grueso
y los pies que le despiden
un olorcito de queso.
Si le echan mano me avi-
[san,
que mis señas aquí dejo:
para servirles, me llamo
Cayetana Bou y Espejo.
Cuando ya hubo termina-
[do
su denuncia original,
con tono grave y severo,
preguntola el oficial:
—Y, diga la denunciante,
¿de qué se viene a quejar
si se dejó, sin protestas
tanto rato magrear?
—¡Perdone!—dijo indig-
[nada—
¡Es bien cierto que callé,
pero es porque yo creía
que él iba de buena fe!

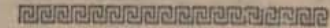
RUFASTA
narrador de sucesos.

DE LA GENTE "FINOLIS"

La escena se desarrolla
en un aristocrático bar
de la calle del Mediodía.
Se encuentran dos ba-
randas.
—¡Hombre! — dice uno
—¿Qué te ocurre? ¿Te
encoges acaso? Me parece
que te vas volviendo más
bajo...
—No... No es nada de
eso—contesta el otro —.
Es que hoy me he lavado
los pies...
o o o

Dos reventadores de pi-
sos están forzando la
puerta de una habitación,
un domingo por la tarde,

aprovechando la ausencia
de los dueños.
—¡Qué injusto es este
mundo! — dice uno de
ellos —. ¡Los inquilinos
de este piso, divirtiéndose
en el cine, y nosotros
aquí trabajando como ne-
gros!
—¡Oh! — responde el
otro —. ¡Y lo peor es
que, cuando vuelvan y se
encuentren el piso vacío,
aún no estarán contentos!

SEMBLANZAS Y COLMOS NUEVOS DE TRINCA

¿Cuál es el oficio que
más predispone a las vi-
ruelas?
Para mí, el de impre-
sor. ¡Entren en cualquier
taller gráfico y verán
siempre que está lleno de
grabados!

¿En qué se parecen
los... las... bueno, aquellos
hombres que tienen nom-
bre de mujer y que hacen
de raspas en las casas de
sombrosos, a las plantas
silvestres?
En que tienen el coló
vert.

Así, de primer antuvio,
parece que esto no es un
chiste, pero, si lo repiten
cinco golpes seguidos y
luego toman un vermut
con olivitas, les hará efec-
to al cabo de media hora.

¿A que no saben cuál es
el animal más caro?
Bien mirado, ustedes
dirán: el loro, cuando lle-
va traje de cupletista.
Pues, la pifian. El animal
más caro es el pato. Y
si no, ffjense: ¡nadie
quiere pagarlo!

¿En qué se parece un
partido de boxeo a una
casa de juego?
Sencillamente: en que
en el uno ganan los pun-
tos, y en el otro, pierden.

POCA SUELTAS INEDITAS

Al sacar, en la estación
de una villa de Aragón,
su mundo Facundo Río,
notó con indignación
que el mundo estaba va-
[cio.
Al jefe acudió Facundo,
como las leyes previenen
y le contestó iracundo,
que las cosas, en el mundo
se toman conforme vie-
[nen.
F. de Samalego

ESPECTACLES

TEATRE COMIC
Continue els graus
èxits de
— la segona versió de —
JOY-JOY
El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE
ESPANYOL
Exit colossal
LA REINA
DEL MERCAT

EDEN
Conde del Asalto. 12
LAS MIL Y UNA
NOCHES
Dancing
De seis tarde a tres
madrugada
Tarde y noche:
El éxito del día
Lo que nunca se vio
El maravilloso espectacu-
lo de las

— 12 PRECIOSAS —
— INGLESA —
y las etoiles americanas
GARSON Y
DIETRICH
A las doce noche y una y
media de la madrugada

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

La Recons

AQUESTA xafarderia ens l'ha enviat un viatjant de taps de suro de Palafrugell, que actualment està gaudint a la nostra dolça i porca ciutat d'un repòs que té ben merescut.

Fa poc temps, va haver de plegar el ram en una població de la província de Lleida un taller de reparació de màquines d'escriure, on, a més, es feien abonos de neteja, venda de cintes, paper carbó, etcètera, perquè el negoci no marxava.

El taller estava instal·lat en un pis, al balcó del qual el propietari del fracassat negoci hi havia posat un rètol molt llampant, que li costava un grauat de calers.

Justament, al mateix temps que això passava, arribava a la població esmentada una dama, que desitjava muntar un negoci d'aquells que donen tant de moviment a les grans capitals.

Com que a n'allí també hi ha una forta escasseja de pisos barats, el reparador de màquines li va traspasar el seu, junt amb el rètol, que deia així:

"La reconstructora."

L'endemà, el rètol va apareixer partit pel mig. Les lletres "tructora" havien desaparegut; però, en canvi, es veien unes xicotes amb bata oberta que feien perdre el món de vista a la jovenalla.

I, per aquest enginyós procediment, la dama pot tenir rètol a casa seva, i el seu establiment ha quedat batejat amb un títol suggestiu: "A ca la Recons".

Que, ho suposem almenys, deuen ésser uns recons molt agradosos de cercar.

De viatge

UN autor — i a l'ensems comerciant — que ha estrenat a Barcelona vàries obres amb èxit, està preparant-se per un viatge molt llarg, en el que pensa pendre apunts per una revista d'espectacle.

L'altre dia va trobar un conegut per la Rambla. —Que no ho sap? — li va dir —. Me'n vaig cap a la India!

I l'altre, que és un bromista de marca, li va respondre molt seriós:

—Caram! Que hi té família?

El reintegro

TOTHOM parla del matrimonial enllaç de la xamosa pecadora C.rm.t. V.lls, amb un jove aristòcrata quins blasons, és veritat, estan un xic rovellats.

Aquesta és una història sentimental, digna d'un Folch i Torres del districte quint.

La C.m.t. era una meuca de preu, i per ella l'aristòcrata en qüestió es va quedar sense ni una pe-la. Però ella l'estimava, l'estimava de debó, amb aquest amor de meuca que, quan és de debó, és dels pitjors. I la xicoteta, com que havia fet calers, va pensar que el millor era passar l'esponja de l'oblit per damunt del passat i casar-se amb el seu amigueta del cor. (Ja és sabut que els amiguets del cor són els que paguen més cars els favors femenins.)

D'aquest vodevilesc matrimoni, la gent que malparla n'ha tret un nom que està bastant bé:

Els hi diuen la parella del "reintegre".

No cal fiar-se'n...

SENTIT al carrer d'Aribau, a una parella de modistes:

—Tinc un xicot més guapo! Es alt, elegant, distingit! Sembla en Rodolf Valentino!

—Es català?

—I cal lanqui!

—No te'n fiis massa. A n'aquella terra, diu que tot ho fan amb màquina...

L'hortolà de Sant Boi

DE LA TERRA DELS SAIONS

QUAN el senyor Salom, el cèlebre argenter jueu, hagué escoltat a la Merceneta, l'adorable esposa del seu tenedor de llibres, estigué a punt de tréure-la a empentes del seu despatx.

Atevir-se a demanar augment de sou pel seu marit! Tenir l'atreviment de dir que amb cinquanta duros al mes no podien viure!

La Merceneta esperava amb veritable neguit la resposta del senyor Salom. Recollida en el butacó i amb els ulls baixos, semblava un ocellet a-corrallat.

El senyor Salom s'aixecà darrera la seva taula ministre i començà a parlar amb ira mal continuada.

—Senyora — digué — he escoltat la seva de-

—Quina cara fa, aquest jove?

—Amb la cara no m'hi he fixat, senyoreta, però clava uns pessics a les anques!...

manda, i no sé... no entenc com...

El senyor Salom no acabà la frase. Els seus ulls, diminuts i inquietats com dos focs-follets, s'havien quedat sospesos admirant el garrot de pantorrilla que llua la Merceneta.

Dues columnes salomòniques recobertes amb mitges color xampany, són capaces de tallar en sec el millor discurs del més eloqüent dels oradors.

El senyor Salom sortí de darrera de la taula, s'assentà al costat de la Merceneta i continuà en to fraternal:

—No entenc, cregui, senyora, com s'ho pot fer, amb cinquanta duros, per viure vostè i el seu marit i gastar vestits com aquest i mitges de seda com... com aquestes... Són de seda, veritat?

—Sí, senyor, sí; tóqui-les i se'n convencerà.

El senyor Salom les va tocar i en va quedar convençut. No hi ha res que convenci tant a un home com unes mitges de seda. Sobre tot si dins de les mitges hi ha unes pantorrilles tornejades i si un xic més amunt hi ha unes lligacames rabiosament negres i si una miqueta més amuntet... ja no hi ha res més que faci nosa...

Quan el senyor Salom i la Merceneta entraren de ple en el terreny de les confidències, aquest li digué:

—Mira, nena, el negoci és el negoci. Jo no puc donar més de cinquanta cinc duros al teu marit...

—Compadeixi's de nosaltres, senyor Salom...!

—Però, com que sóc un home de bon cor, et posaré a la meua llista de famílies necessitades: cada dissabte pots venir a cercar un donatiu de cinc duros...

La Merceneta escoltava amb resignació.

El senyor Salom, veient la cara de pomes agres de la xicoteta, aclarí amb convicció:

—Ja veus que a qualsevol "casa" que anés, me'n faria la meitat...

K. M. Sutra.

—Potser és una casualitat, però els pentinats a tots els meus amics els hi agrada que me'ls tiri al darrera.

MANERES DE PARLAR

E L senyor Cascalls acaba de morir d'un atac al cor en el despatx mateix.

L'apoderat crida al moço i li diu que vagi de seguit a avisar la senyora.

—Però, digueu-li de certa manera, sabeu? La pobra senyora rebrà un disgust molt gros. No li digueu de cop i volta i fredament que el senyor s'ha mort.

—Perdi cuidado. Ja l'he entès, ja.

I, sense perdre temps, el moço se'n va cap al xalet on vivia el seu principal.

Truca, demana a la senyora, i quan la té al davant, comença a fer rodar la gorra, a gratar-se el clatell, fins que la senyora li pregunta:

—I doncs, Manel, què hi ha de nou?

—Sí, què vol que hi hagi, senyora? Res, una tonteria... que el seu marit acaba de fer l'ànec ara mateix...

Guillem de Pressa

DECEPCIO

L A senyora marquesa de Mesandins, explica a unes amigues una decepció que ha tingut.

—Em faig vella, creieu-me, em faig vella! — exclama tota compungida —. Figureu-vos que ahir vaig anar a les meves possessions del Papiol i en ésser-hi, vàreig sortir sola a donar un passeig.

Era cap al tard. Jo em passejava sola i confiada quan en un camí solitari em va sortir al pas un vagabond jove, çapat, tot ple d'estrips, per on se li veia la carn morena i castigada pel sol.

Podeu comptar el sust que vaig tenir!

—I què va passar? — preguntà encuriosida la més joveneta de la reunió.

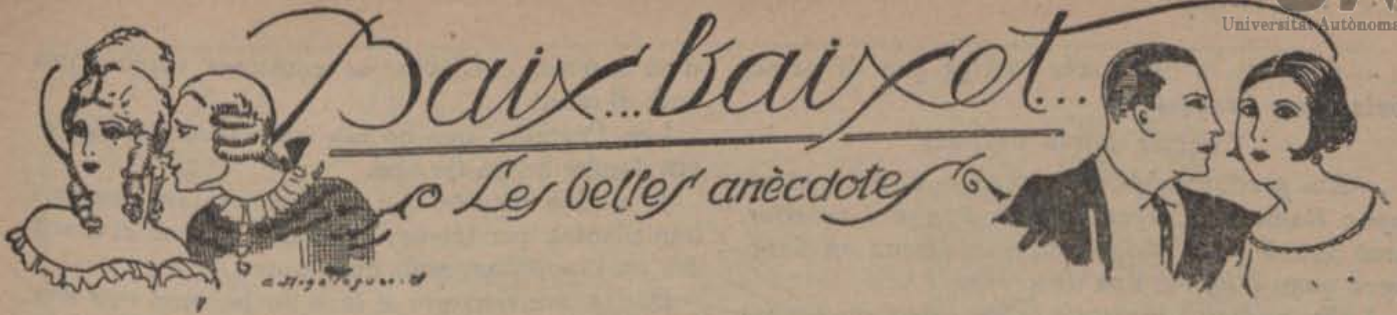
La marquesa de Mesandins, va sospirar fonament i mormolà amb gran tristesa:

—Res: em va demanar caritat! Em faig vella, creieu que em faig vella!

Ribereta

Això, cregui'n que és ben bé qüestió de temporada: a l'estiu, les noies cauen damunt de la platja i a l'hivern damunt de la neu. La qüestió és caure damunt d'alguna cosa...

UN DRAMA CONJUGAL

Vodevil psicològic, que dedico als entremaliats de la colla Santpere-Bergés

Acte primer

EL senyor Ramoneda entra pel foro, desencaxat de rostre, amb el barret tirat tràgicament endarrera i un floc de cabells a banda i banda de la seva venerable testa, tirats còmicament endavant, a la manera de corns dels braus.

Mira de reull, fa un gestic imitant a en Santpere, i diu:

—Ah!

Ja compendreu que quan un home diu "Ah!" i fa un gestic imitant a en Santpere, és que en porta alguna de cap. El senyor Ramoneda en portava dues; sí, homus, ja ho havem dit, una a cada banda de front.

S'assenta, millor dit, es desploma en un silló, estira les cames, alça els ulls cap al sostre i tornant a imitar a en Santpere, avança cap a un angle de l'habitació i diu, com si parlés des de les "candilejes":

—La mataré! Els mataré!...

Ella, la pròpia, alta i ben feta, i fructosa i desenvolta, diu, parodiant a la senyora d'en Santpere:

—Oh!...

També haureu entès que quan una dona diu "Oh!" i obre els braços i es tira al coll del seu marit, com la senyora d'en Santpere, és que cinc minuts abans ha fet sortir a l'altre cordant-se l'hermillilla i saltant els graons de l'escala de quatre en quatre.

El senyor Ramoneda fa una ganyota espelusnant, llença un ronc i mira de través, imitant a l'Alfonso.

—Això és horrible! No té remei! No té...

—Bé, què et passa? — interromp amb catxassa la senyora, recordant l'aplom i la serenitat de la senyora Plà, que és una mena de Grècia del vodevil.

—Que ho sé tot! Que m'ho han dit tot! Que tot és tot, i totorot!...

Respon el senyor Ramoneda, amb una mà enlaire, posat de puntetes i obrint uns ulls com cúpules de catedral, talment com en Bergés quan es llença a un dels seus camels celeberrims i inimitables.

—Tot, maridet meu?...

Pregunta ella, amb els ulls baixos, amb les galtes enrojolades i amb una veu tota envellutada, recordant el posat de nena ingènua de la Casals.

—Però això s'ha acabat!

Tanca ell fermament, dignament, olímpicament, com hauria tancat una afirmació el pobre Tormo.

De sobte, ell es repensa, i diu, canviant el curs de la conversació:

—Avui me n'he enterat! El director del Banc em vol enviar dos dies d'inspecció a Manresa. I això no pot ésser. Jo tinc dona, tinc deures a complir... Tinc...

—Recorda, que ademés tens cinquanta anys! — observa ella, amb aquell posat de mosca morta que tan bé li escau a la Visita.

—Això, això precisament és el motiu que he alegat, però no hi ha hagut manera de convèncer al director! Avui marxo...

—Avui?

—Ara!

Plors, "llanto", "desesperación" i "arrepentimiento" (Espronceda, primera i segona part, per deu cèntims!)

Acte segon

El senyor Ramoneda puja l'escala amb gran cura, a les dues de la nit, obra el pis sense fer soroll i, ja dins del rebedor, treu el revòlver i es dirigeix vers a l'alcova.

—Tothom quiet! — crida, encenent el llum. Però no l'aguanta. En el llit, no hi ha ningú. Damunt del coixí es destaca una carta.

El senyor Ramoneda, l'obra, trèmol d'emoció. Llegeix:

"Marit infidel: No t'he cregut de res. Estic segura de què a Manresa hi has anat acompanyat d'alguna donota. Per això m'he decidit a agafar el darrer tren. Si per cas no és a Manresa on has anat, quan tornis, pots telefonar-me a l'hotel Simon. Et detesta la teva esposa fidelíssima, Adela."

Acte tercer

—Què et sembla, reiet, el meu truc? — pregunta ella, revolcant-se com una serp per damunt del llit de l'hotel Simon, de Manresa.

—Que ets la dona més castiça que ha passat pels meus braços!

“Veinte horas después”

—Em perdones, Adela meva? — suplica el senyor Ramoneda, agenollat en mig del rebedor, amb aquell posat de manso que adopta en Santpere quan n'ha fet una de crespa.

I ella, amb una maleta a la mà i damunt encara el guardapols, que de ben poca cosa li ha servit per aquell viatge:

—Ets un marit digne de què la dona t'enganyil...

Teló

Per l'argument, LAURA BRUNET

Quin Almanac!

UN MAL AMAGATALL

QUAN un amant està tranquilament al llit, al costat de la “querindanga” i sent que s'obre la porta del pis, lo primer que fa és tornar-se groc i lo segon, ficar-se sota el llit o dins

d'un armari, per evitar-se enutjoses explicacions amb el marit.

I en Portusac, que no era una excepció a la regla, també ho va fer així.

Jo podria dir-vos que en Portusac era guapo i ben plantat, per fér-vos-el simpàtic, i que el marit era un hipopòtam amb dues potes.

Doncs, no, senyors; si fa o no fa, eren tots dos iguals d'estatura i de complexió. Potser, potser, en Portusac calçava el 42 i el marit el 40, però una diferència així, quasi no es nota en una persona.

Per què l'enganyava, donya Maria, al senyor Josep?

Això, pregunteu-li a n'ella, perquè el que és jo, no hi trobo pas explicació raonable.

El cert és, doncs, que aquell dia en Portusac s'amagà a sota el llit més de pressa que corrents i que el senyor Josep es despullà tranquilament i s'hi posà al damunt amb tota calma.

Per ésser verídics, direm que entre el senyor Josep i en Portusac, no hi havia solament el llit; hi havia també la senyora Maria.

—Com és... que has vingut... tan d'hora... Jo... se... pet? — li preguntà aquesta.

—Què... vols... fer-hi, noia?... Això... va a dies... i avui... avui... m'ha vingut així...

El pobre Portusac suava d'engúnia.

Però el cas terrible és que l'endemà el senyor Josep es trobà molt refredat i va dir a la seva do-

—Què et sembla a tu, què hi deuen venir a fer aquestes aquí?

—No ho sé noi, però si hi venen a pescar, no deuen pas ésser balenes, no.

—Oh, senyoreta, qui podés ésser gos per acompanyar-la!
—No més per acompanyar-me? Vaja una gràcia!...

na que es quedaria a suar fins a mig dia.

—Però si estàs bé, Josepet—li deia ella, carinyosa, per animar-lo.

—Et dic que no em trobo bé. Fes-me una sopeeta amb un parell d'ous.

La senyora Maria i en Portusac tremolaven, però encara van tremolar més quan a migdia el marit va dir que passaria tot el dia al llit.

La cosa va durar dos dies i dues nits, amb els esplais matrimonials corresponents.

En Portusac s'alimentava de llesques de pa que la senyora Maria li anava tirant dissimuladament.

Al tercer dia, el senyor Josep es llevà la mar de trempat i eixerit, i encara, assentat en una cadira, va buscar les pessigolles a la seva costella.

Quan ja estava vestit i a punt d'anar-se'n, l'home tragué un havà i es disposà a encendre'l.

—Malvinatge! Ara no tinc mistos! — exclamà butxaquejant.

I, alçant el cobrellit, preguntà amb tota la naturalitat:

—No en tens pas un, Portusac?

El pobre conquistador va caure desmaiàt.

Fandango I

VEIENT VISIONS

LA Merceneta, la inquieta i complascenta mecanògrafa, és, més que un ser humà, un teclat. Tot el dia i a tota hora, els dependents del despatx li tenen els dits al damunt. I ella, tan fava, tant bona noia, es belluga tota melindrosa i es limita a dir:

—Faci el favor, no sigui tan atrevit, que ens poden veure!

Aquest dia, la Merceneta caminava tota somnolenta per l'ampla acera de la plaça de Catalunya. Durant la tarda, tots els dependents l'havien arambada pels reconcs, i estava molt nerviosa. En tornar cap al Portal de l'Àngel, una ventada que venia del Tibidabo l'empenyí violentament i li clavà les faldilles entre les cames.

La pressió la feia caminar més de pressa del que ella volia, i en sentir-se tan apretada i precisament en els llocs de més compromís, exclamà sense girar-se:

—Faci el favor, no sigui tan atrevit, que ens poden veure!...

Fandango I

—Escolti, jo busco una noia que es diu Carme, que és de Gratallops i que fa...

—Aquí, en aquest barri, totes fem el mateix. No tenim manies.

CONFUSIO

QUI té fam, somnia pà. I donya Lluïsa, la superba vídua inconsolable, tenia una fam devoradora. Però no fam de pà, no. La seva fam era d'una altra cosa. I somniava unes cosasses!...

A les tardes, per distreure's un xic, agafava un llibre, se n'anava cap al parc de Mont-

juic, cercava un lloc ombrívol, i es posava a llegir.

Fet i fet, per xò, no era pas per llegir, que hi anava, al parc. Però una excusa o altra havia de tenir, la dona. No havia pas de penjar-se un rètol al davant i un altre al darrera que digués: "Per llogar"!

Una tarda molt calurosa, mentre llegia, va sentir darre-
ra seu un remoreig de fullatge

que es movia.

—Avui, potser! — va pensar tota esperançada.

Però encara no havia acabat de pensar això, que una veu d'home la va sobressaltar.

—Totó, bufona, vina aquí, rateta! — deia la veu.

Més remor de fulles, més trepig, més moviment.

La viudeta ja començava a posar-se neguitosa. Que li fessin l'amor a n'ella, bé, però aguantar la palica dels altres, això ja no li plavia tant.

Moments després, la veu del mascle continuà:

—Vina aquí, reineta. Assentat a la falda. No hi estàs bé? Doncs, mira, ageu-te aquí damunt d'aquestes fulles. Així. Què formosa estàs! Espera't, Espera't, que et vull donar una sorpresa. Porto amagada una cosa... Mira-te-la! Què et sembla? Què grossa, oi? I què llarg! Obre la boqueta, bufona, obre-la!...

En arribar a aquest punt, la vídua no es pogué aguantar més, i apartant branques i fulles, començà a cridar:

—Indecents! Desvergonyits! Que es creuen que els jardins públics són...

En aquest moment, la vídua es va quedar més freda que un mantecau. Havia arribat al lloc del succès, i en apartar les branques, es trobà davant d'un home de certa edat, que tenia als peus una gosseta de Pomerània i una salsitja a la mà, que feia ensumar a l'animaló.

—Què li passa, senyora? — preguntà el bon home mirant-se-la —. Que potser algun desvergonyit?...

—Això, això mateix! Sort de vostè, per xò!...

I la vídua es retirà més vermella que un bitxo.

Ja és ben veritat, que qui té fam somnia... botifarres!

K. Sador

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pels", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

INEXPLICABLE, REALMENT

O'JAN el senyor Badó es va trobar desagra-dosament sorprès per la presència en la seva alcova d'un jovenet de divuit anys, que es-tava explicant rondalles a la seva senyora, ben a-magadets tots dos sota els llensols, l'home es va quedar de pedra picada.

Creuat de braços als peus del llit, amb els ulls clavats en la parella, que tremolava com una fulla d'arbre, preguntà amb una cara de jutge que feia fredat:

—Vol fer el favor de dir-me, dona impúdica, de dir-me...

—Ai, Badoret meu, no t'ho prenguis malament... jo t'explicaré...

Ell, impertèrrit, continuà interrogant:

—Vol fer el favor de dir-me com és possible que jo aquesta nit hagi perdut cinquanta duros al tresillo i m'hagin clavat sis "codillos"?...

A. Boca d'Or

NO ES TOT OR

FEIA cinc anys que la mecanògrafa, l'esplèn-dida i ben proveïda Carme, feia ballar el cap al senyor Jaume. Es a dir el cap: no és pre-cisament el cap, que li feia ballar; li feia ballar tot: el cap, les cames, els ulls, el cervell i allò altre que

tots sabeu i que jo em guardaré ben bé d'anomenar.

Hi han coses que no es poden tocar, perquè de seguida s'enverinen, i la que em callo, és una d'a-questes.

Quedem, doncs, en què la Carme era una mena d'orquestra de l'envelat corporal del senyor Jaume, i que en aquell envelat tot l'any era festa major, amb vals de patacada i xotis enganxadiç.

La Carme era una xicoteta d'uns trenta anys, alta, ben feta, abundosa de pit, armònica de proporcions, ben provista de palpissos i amb unes curves més movedisses que un esquirolet engaviat.

Quan ella caminava pel despatx, tot cruixia, no pel pes: per l'empenta, per la virior d'aquell cos de matrona.

El senyor Jaume estava convençut de què la Carme era "pan comido", que deia ell. Però tan si ho era com si no ho era, cada vegada que havia in-tertentat clavar-hi mossegada, s'havia hagut de que-dar amb les ganes.

Ella s'escorria com una serp i ell es quedava més trist que una botiga sense parròquia.

Però un dia es va jugar el tot pel tot.

Estaven sols en el magatzem, fent inventari d'e-xistències.

Ella contava sacs i fardells. Ell anotava el que ella li deia, i a cada flexió del cos de la xicoteta, el senyor Jaume sentia una mena de descàrrega elèc-trica que li trasbalsava totes les fibres.

A la fi, a força de contemplacions excitadores, l'home no pogué més, i d'una revolada va tombar a la Carme damunt d'uns sacs de cola.

La mecanògrafa, prou s'esforçava i cridava que no, però el senyor Jaume ja havia tirat la capa al "toro", i cap força no era capaç de fer-lo tornar endarrera.

Vulgues no vulgues, la Carme va sucumbir i don Jaume entrà victoriós, com aquell cèlebre de Ma-llorca, en els terrenys conquistats.

Però, aï!, en entrar-hi, un crit sortit de l'ànima de la xicoteta, el va deixar esmaperdut.

Aquell crit era una revelació. Aquell crit volia

dir que la Carme era la primera vegada que goçava els dolços misteris de l'amor.

El senyor Jaume es va apartar horroritzat de la seva pròpia obra.

Allò no tenia perdó. Havia destroçat el pervindre d'una noia innocent, que ell creia sincerament que no ho era.

L'home suava d'engúnia. No sabia què fer ni què dir.

—Mira, Carmeta — mormolà a la fi —. Jo em creia que...

—Jo em creia, jo em creia! No li deia jo que no? Vostè és un barroer, un home inhàbil, un atolondrat!

—Filla, perdona. Jo et prometo...

—Deixi'm tranquila, beneit, deixi'm tranquila. A qui se li acut tombar-me damunt dels sacs de cola? Que no ho veu, que les pastilles són plenes d'arestes punxagudes i es claven a la carn com ganivets? Cada vegada, cada vegada em passa el mateix! A tots els hi ve l'arrencada quan estem davant dels sacs de cola!

El senyor Jaume va respirar.

Fidelius

FALSA ALARMA

TOTS coneixeu en Dick Young, el jove i excellent boxador, xallenger al campionat del pes ploma.

Es un xicot ben musculat, de proporcions armòniques, de mirar intens i torbador i que conta les conquestes per dotzenes.

Però en Paulet, el seu manager, és un home que cuida els seus "poulains" com una lloca, i per evitar a en Dick els perills de les dones fàcils, els hi proporciona "aficionades" i admiradores honestes, perquè puguin complir amb aquells deures que la naturalesa ens imposa així que havem passat dels quinze anys.

Aquest dia, el pobre Dick va tenir un sust com una casa. El xicot, la nit abans havia sostingut una amigable i molt íntima conversa amb una seva admiradora, una casadeta fresca com una poma i entremaliada com un gatet de tres mesos.

Com és costum entre els boxadors, en fer els exercicis de cultura física, es va despullar totalment i començà a fer salts i contraccions.

Però en el bó de la tasca, el xicot començà a cridar desesperadament:

—Paulet! Paulet! Entra!

El manager entrà tot esverat a la sala de gimnàs.

—Què et passa, Dick?

—Estic perdut! Perdré el campionat! Fixa't, fixa't!

I el pobre noi mostrava unes taques vermelles que li havien sortit a les cames.

En Paulet, home pràctic, no perdé la calma. Agafà una tovallola, n'humitejà una punta i fregà fort la part "danyada".

Un moment després, es limità a indicar:

—Digues a la Conxita que gastí millor vermell pels llavis.

Silvestret

ESCENA D'HOTEL

QUAN vaig saber que a n'aquells dos núvis els hi havien donat la cambra del costat de la meva, vàreig tenir una grossa alegria. Ja vos ho diré: jo sóc un xic "sibarita" en qüestions amoroses i em plau contemplar els esplais de dos enamorats.

—Té — em vaig dir —. Ve't aquí que podràs estudiar un cas nou, filant pel forat del pany.

Perquè el cas era digne d'estudi. Ella era alta i serena com un far i ell era menut i espantadig com un conillet.

—Vaja una parella! Serà deliciós, espiar-los!

I amb aquesta il·lusió, em vàreig retirar a la meva cambra així que vaig enllestir el sopar.

Però els meus intents no pogueren ésser complerts. No vaig trobar pany ni escletxa que des d'el meu comunicués amb el quarto dels núvis.

—Si enlloc del de la dreta els hi haguessin donat el de l'esquerra! — vaig exclamar rabiós.

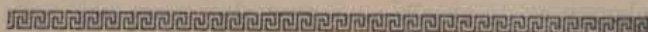
Peró, no vaig perdre el temps del tot. Uns dolços sospirs d'ella, em donaren a comprendre que la funció havia començat.

De mica en mica, els sospirs varen anar mimivant, fins a extingir-se del tot i passat un moment, vàreig sentir que ella deia complascenta:

—Molt bé, maco! Ara, aixecat i fes-me un petó!

Cregueu que vàreig sentir vivament que enlloc del de la dreta no fós el de l'esquerra, el quarto dels núvis, amb el qual comunicava la porta secreta!

Un Gironí

EP!... DEMA DIJOUS SURT

**L'Almanac
de LA TUIES**

UNA PELA, BEN GASTADA

Conte premiat en el número passat:

FLOR D'INGENUITAT

MAL SENSE REMEI

U NA senyora es queixava amargament de no tenir fills.

—Ah, senyora — exclama l'amic amb qui està parlant — jo li asseguro que si vostè volgués...

I ella, endevinant l'idea:

—Fugi, home, fugi: vostè faria com tots els altres!...

Banda Rhotà

OPERACIO SENZILLA

L A Riteta, després de tres anys d'estada a Barcelona, torna al poble per passar l'estiu al costat de sa mare.

El primer dia d'ésser a la masia, en despullar-se, sa mare veié que la Riteta portava camisa y calces de seda.

—Mare de Déu, noia, i que vas bonica! Com t'ho has fet, per tenir aquestes calces i aquestes camises tant boniques?

—Molt senzillament: treient-me les que em va-reu donar en sortir del poble!

Raf

LA CONQUISTA

D ESPRES de molts regals i moltes promeses, un vell libidinós, amb més sadisme que energies, havia conseguit de la seva minyona la concessió suprema. Els hi adverteixo que, cosa extranya, la xicota en qüestió era una autèntica verge.

Calculin amb quina nerviositat l'home es va llençar a l'atac! La va agafar entre els seus braços i va començar a despullar-la. Però, inquiet i emocionat com estava, no feia més que estripar roba interior, cintes, sostenidors, puntes...

Quan la noia va estar completament nua, contemplà tots els desastres fets pel seu seductor, i mormolà:

—Ja n'has estripat, de coses, ja! Però, potser que el que et falta estripar et costarà molt més esforç...

El cabrit audaç

Aquest número ha estat passat per la cen-ura

GLOBEOL DA FUERZA

Necesario para bien vivir. — Agotamiento. Enfermedades nerviosas. — Neurastenia. — Anemia.

Un mes de enfermedad quita un año de vida. EL GLOBEOL quita la enfermedad aumentando las fuerzas de resistencia.

—Vaia, ara sí que me n'he convençut plenament. La Riteta tenia raó. No hi ha com l'"Erotyl" per a què un home sigui veritablement un home...

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

AL teatre Barcelona, la companyia León-Redondo — ho posem al revés perquè d'aquesta manera sembla un títol d'astracà — ha estrenat un sainet en tres actes de l'incomensurable Arniches, titolat "El último mono", en el que hi han coses com aquesta:

"Un día, yo tenía mucho apetito, y me comí media docena de arendques. Después, naturalmente, ¡tenía una sed! Y yo, venga a beber agua. Hasta que me dió un dolor de tripas fenomenal, que me dejó medio molido. ¡Quién se iba a figurar que el agua iba a hacerles mal a los peces!"

I després d'aquesta estrena, encara hi haurà exigent que dirà que el gran Rufasta fent xistos, és molt dolent.

o o o

L'ANGULO i en Varó, que són dos bons amics i ex companys de penes i fatigues periodístiques d'un servidor de vostès, han estrenat a Madrid una sarçuela, amb música del mestre Lambert, que es diu "Leyenda feudal".

Segons noves que hem rebut per ràdio, l'èxit ha estat sorollós, i els amics Angulo i Varó van camí de fer-se barba d'or.

Cosa que crec, amics meus, que ho tenim de celebrar, provant si un dia podem als dos autors afaitar.

o o o

UNA raspa que estava a casa d'un militar, va convèncer al assistent del seu principal que, si li feia un regal, li obtindria uns dies de permís. El xicot, que era de bona fe, va pensar: "Va per tu, el pollastre!" I n'hi va donar dos, més cent cinquanta peles, més boniques que la Camèlia del dinou de l'Hospital.

Naturalment, el xicot no va obtenir el permís, la raspa va guillar, el jutjat hi està ficat i ja veurem el tripijoc com acaba.

"Meno". I saben vostès com el nandulandesc reporter del "Ciero" va titular aquesta nova?

"Entre Marte y Venus."

Com veuen, és un epígraf enginyós i que té bastanta gràcia.

Tal volta un altre planeta s'hi tingui de barrejar, i sigui "Venus, Mercurio y Marte", cap al final.

o o o

A can "Maxim's" fan "La danza de los puñales". Es una cosa que posa els cabells de punta. La Maribel, una noia més bonica que una credencial, posa de punta una altra cosa. (El peu, quan balla, eh? No siguin mal intencionats!) L'"Iberian Orchestra" fa de les seves, especialment l'home del violí, que en sap un niu.

Ah! I els diumenges a la tarda, fins s'hi pot dur a la família, puix fan tes de moda amb bona fe a dojo i nenes ingènues.

Ja tenim, doncs, a la Rambla, un nou lloc acreditat, per anar a fer grimègia el "corrido" aquilotat.

¡Demá!... ¡Demá!...
es posa a la venda
el grandíós

ALMANAC

LA TUIES

Quan el veureu
vosaltres, caureu
d'esquena, però
elles caurán de
qualsevol manera,
siga com siga i
allà on siga

S'APROPEN les festes de Carnaval i és cosa de preparar-se.

El cos de redaccio de LA TUIES corre amunt i avall desempenyant peces llargues — per anar a certs balls de disfresses, ja és sabut que la peça llarga és quelcom indispensable, perquè sinó, les senyores s'enfadarien — i ha fet una visita col·lectiva al senyor de "La Mundial", a fi de proveir-se de salvavides per evitar-se un naufragi damunt de qualsevol llit de can Verdura.

Servidor, com un gran home, a "Novetats" anirà, a veure les nenes maques, que hi portarà la Mamà.

o o o

LA Blanqueta Suárez, aquella cupletista que és contemporània d'en Moraguetes — i quedem curts — però que encara s'aguanta més ferma que si tingués vint anys, va treballar diumenge passat al "Principal Palace".

I la Blanqueta pensava, amb un cert ensopiment, que aquell Palace no és el Palace del pobre Nandu Bayés.

o o o

DES de fa unes quantes setmanes, funciona el nou "Moulin Rouge" on hem trobat una colla de noies conegudes, entre elles, la simpàtica Gaudina, aquella noia que tenia tant èxit quan feia de "guardameta" en una revista del "Folies Bergère", i a qui tothom volia fer gol. Val a dir que la noia sabia parar molt bé les pilotes, i que no se'n deixava ficar cap, així com així.

També hi ha aquella ballarina que es feia dir "La Argentinita", però que quan la seva tocaia va fer aquell xisto del "perrito catalán" que li va valdre tantes simpaties a la nostra terra, va optar per tornar a dir-se Júlia López.

Hi ha bantanta concurrència i un servei molt acurat, i moltes noies boniques, que a mi em tenen mig xalat.

o o o

LA Cambra de la Propietat Urbana i Municipal, ha publicat "in extenso" (ja veuen que parlem amb termes justos), el reglament de la nova tributació contra el que es proposa recórrer.

Segons el "Ciero", l'apartat b, de l'article 14 està concebut en els següents termes:

"Los que sólo perciban rentas, sea cualquiera su naturaleza y procedencia, culo total no exceda de 4,000 pesetas."

Em sembla que els inspectors ja poden anar cercant panerets quin preu arribi a un cost tan exorbitant.

L'Afarta Pobres...

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 - A.

Mont d'Or

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SABEU QUE ES UN BETTER?

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic
Un sobre BETTER val 50 còntims i una capsa
d'alumini contenint tres BETTER val 2 pessetes
De venda: Farmàcia: Unió, 5 (Oberta tota la nit)

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics
Barcelona

EPI... EPI...
No ho dubteu
ni un moment:
Per bones gomes
higièniques
Per bons lavatges
higiènics
Per bons polvora
de matar
cabres: ... L A
MUNDIAL.
ESPALTER, 6

CABRES si en teniu i
voleu que feu
gin esverades com si veies
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL
que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n. 5

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de
las vías génito urinarias, así del
hombre como de la mujer, se curan
pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las
primeras tomas

Rambla de las Flores, 14

I M P O R T A N T

el colossal, l'immens, l'espafarrant
Almanac de LA TUIES

Sortirà el **DIJOURS DIA 20**

Demaneu cada dijous al vostre quiosc:

**AVENTURAS GALANTES
DE JACOBO CASANOVA**

Esplèndida il·lustració — 30 cèntims

BAR DEL ESTE

Servici esmerat-Resopons
barats - Es tanca quan
ningú demana res
Begudes: Totes i bones

Carrer Conde del Asalto, 42

Demaneu cada dimecres
El cuento clásico

CANÇONETA

Quan pintaven l'amor cego,
no es mirava gaire prim,
però ara, aquell que estima
ho mira tot, fil per fil.
S'han donat ja masses cassos
de què una noia decent
resulta a la nit de nuvis
que ha sigut de... més de cent.

ROSQUILLETA

C. Arg. 1925